

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудні.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застережене. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Українсько-руський університет.

(Статя посла Олександра Барвінського, присвячена українсько-руській молодіжці).

(Далі).

Із справдішним вдоволенням мусів кожний щирий Русин прийняти заяви речників академічного віча, що піднесена там справа заснування українсько-руського університету не є — »хвилевий огник« ані »хвилевий неудачний фаєрверк«. Сі заяви позвляють додумувати ся, що молодіжк всіх заходів доложити, щоби сю гадку здійснити. Отже я хочу вказати дороги, які можуть на мою думку найскорше довести до здійсненя сеї гадки. Поки що одначе мушу ще пояснити деякі хибні розуміння або недорозуміння, висловені в промовах вічевих речників що до заснування і обсади університету.

Недавно тому повстала була у деяких Русинів думка заснування приватного українсько-руського університету у Львові і нею оден чоловік іменем поважної громади зовсім поважно займав ся. Не буду тут розбирати сеї справи з того боку, чи в загалі могли ми спромогти ся на величезні фонди, потрібні для заснування і удержання університету, бо доси ми не всіли заснувати і удержати приватними фондами не то якої небудь середньої але навіть народної школи. А щож доперва говорити про університет? Але лишаяючи на боці справу фондів на удержане університету, треба мати на тямці, що в Австрії приватних університетів нема і не може бути (можна засновувати приватним накладом всякі иньші школи: народні, виділові, промислові, гімназії, реальні, учительські семінарії і т. п.). Засновувати університет може лише міністерство просьвіти на основі найвисшої постанови, а фонди удержання ухвалює рада державна. Так само обсада поодиноких кафедр в університеті налужить до міністерства просьвіти

і корони, при участі поодиноких виділів університетских.

Тимто референт віча п- Галушинський хибно поставив сю справу, наколи висловив ся: »ми попризивали би всіх Українців-Русинів професорів в Австрії з иньших висших шкіл«, або »нам тільки дайте університет, а ми вже знайдемо людей, щоби ними кафедри обсадити«. Покликування професорів і обсаджуване університетских кафедр належить до міністерства просьвіти з участію дотичного виділу, а богато залежить і від волі і становища дотичного професора, о чім і я можу дещо з досьвіду сказати. Так н. пр. покликане пок. проф. Барненкевича на кафедру окулістики у Львові розбило ся головно на тім, що міністерство не могло єму дати тої винагороди, якої він вимагав замінюючи лучшу посаду на поважанім університеті на гірше датовану посаду на молодім ще виділі лікарским у Львові. Свого часу переспраляв я з проф. Горбачевским в Празі, щоби переніс ся до Львова, однак і тут були перепоною ті самі відносини. В загалі перехід старших професорів, котрі на перворядних університетах здобули собі ширше значіне в науковім сьвіті і поважне становище, насуває великі труднощі. А ще більші труднощі виступають що до покликання наукових сил з України, о чім не хочу на сім місци розводити ся. Тепер може зрозуміють велике значіне основаня кафедри історії України-Руси і покликаня на ню кандидата з України навіть ті, що називають се »trinkgeld-ом даним льокаєм або кельнерам, або й ті, котрим здавало ся, що досить предложити університетскому виділови якогось кандидата звітдам, а вже певно стане він професором.

Коли отже хочемо лічити ся з дійсними обставинами і змагати до переведеня »старої мрії Острогского і Петра Могили« в жите, то треба глядіти иньших доріг. Передовсім треба підготувати потрібні на-

укові сили. Референт вказує вправді на співробітників Наукового Товариства ім. Шевченка, однак колиб всі ті співробітники мали вже академічний ступінь, то ще далеко їм до габілітації на доцентури, а не то вже до професури. А взявши всіх їх разом, то не сталоб обсадити кафедр на однім виділі а не то вже в цілім повнім університеті.

Минувшого року поставили Словінці домагане заснування університету в Любляні і там не тільки з материяльного боку булоб се не так трудно перевести, бо і рада міста Любляни і країньский сойм крайвий готові принести значні жертви; але й з наукового боку справа їх доволі підготовлена, позаяк Словінці мають поважних доцентів габілітованих а навіть професорів на університетах в Градци, в Загребі і у Відні. З обовязку кляубової єдності піддержував я їх домагане, але при сій нагоді от-що почув від секційного шефа в міністерстві просьвіти Дра Резека (що був перед тим професором чеського університету): »Домагане Словінців справедливе, однак коли хотять єго здійснити, то най поступають так, як ми що до заснування чеського університету. Ми підготували 60 доцентів на німецькім університеті в Празі і у Відні, а тоді ми подали правительству домагане на заснуванє чеського університету. Так раджу я зробити і Словінцям«.

Сю раду походячу із щирого славянського серця можна приложити і до наших відносин. Молоді люди, що покінчили університет, осягнули академічний ступінь і почувають в собі снагу до наукової праці, повинні габілітувати ся на перворядних університетах австрійских у Відні, в Празі або і в Кракові, де не стрітять неприхильности або упередження (отак як зробив Др. Зобків, габілітуючись в Загребі), а коли на доцентурі здобудуть собі наукове становище, тоді міністерство просьвіти легко вже буде наклонити до системізованя тако

Поезия і проза.

(Далі).

Оба товариші зажили разом досить мирно і згідно, хоч вдачами дуже ріжнили ся. Їх пожитя перейшло в позірну приятність; оба звіяряли ся перед собою зі своїх вражін та переконань: літерат глумив ся з ідеальних поглядів артиста, а музика вдаряла різко наскрізь практична, вирахована й наче дика вдача літерата. Про свою славу згадували рідко: музик задивляв ся на неї як на чарівну мрію далекого ідеалу, а літерат малював собі авреолу своєї слави у формі конкретного явища з тілом і матерією. Слава музика маяла в дуці композитора неосязно-ідеальним маревом, як непевна розвязка замотаного, математичного зрівняня; »редактор« числив, що будуча його слава унята лише в форму зрівняня, яке мусить мати одну, але реальну розвязку і що він міг давати вже те зрівняне розвязати, тільки йому... »не хочеть ся«.

В біді і клопоті ставав нераз у пригоді артистови його вірний товариш. Ходив до меньше звісних книгарень та продавав за малу ціну поменьші музичні твори молодого композитора.

Говораром радів зітхаючи музик, а літерат облизував кісточки. Але й кісточками можна було часом поживити ся. Щоб заспокоїти бодай в часті продаже своє авторске сумління, справляв музик по залагодженю такого »інтересу«, — скромне імпровізоване сніданє. Дякував товаришови, що з його ласки може тепер позатикати діраві прогалини свого бюджету і з вдячности за вчинену прислугу — просив його не гордити хлібом-сіллю.

При такім трактamentі погляди музика ставали щораз то більше реальними і тверезо-природними, літерат, смоктаючи артистичні недоїдки — набирав нараз дивно ідеальної вдячі. Вирівнюючи таким способом свої погляди, записали оба товариші »побратимство« і назвали себе — друзями.

Музик годив ся зі своєю судьбою. Його заєдно фантастична вдача єднала ся поневолі з тяжкими обставинами житя, а часом уносила ся своїми мріями у висшу сферу поезії понад хмарний горизонт туземної прози. Він не жалувал своїх творів, що діставали ся за марну винагороду в руки книгарів, шпекулюючих на заробок. І свого імени не шкодував.

Свої твори, що йшли на продаж, підписував прибраним закадучним псевдонімом і не

могли його ніяк відгадати ті, що живо інтересували ся не так долею, як радше працею, дорібок музичним, а найбільше особою молодого композитора. А прецінь ті меценати, що так ревниво інтересували ся розвитком музичної штуки й літератури — готовили йому вінець незвянучої слави, а за продукти його таланту і праці, платили чисто-ідеальною монетою, звістним: »спасибі«.

Він навіть досить вдоволяв ся такою переміною справи, бо видів виразний слід і додатний результат позитивної своєї роботи. Книгарям продавав посредством фактора-товариша ті проби-дрібниці, польки, вальси і марші, що їх укладав ще в молодших літах. Сі твори не гідні були тепер його звісного імени і не принесли би йому ніякої слави, коли-б їх передав до виконаня в музичнім товаристві, де його вже знали з лішших і вартійших композицій... Але... осеж вони... свої діти, може й шкода їх... передавати в руки всіляким шахраям нехристам... Ну, та що робити?... біда, треба поганяти, як можна...

(Далі буде).

а бо сякої катедри, а переогодом з поодиноких катедр зложить ся цілий і повний університет. До сего повинні горнути ся молоді люди не лише з Галичини і Буковини, але й з України. Певно, що се велика жертва, пускати ся в таку далеку дорогу, поки осягне ся катедра, правда, що се вимагає великого пожертвованя, а таким доцентам треба забезпечити на якийсь час відповідний прожиток (о чім ще поговорю дальше), але иньшої дороги нема до осягнення сеї мети.

(Далі буде).

АРХІЄРЕЙСЬКЕ ПОСЛАНІЄ Преосв. Еп. А. Шептицького.

Андрей Шептицький

Божю Милостию і св. Апостольского Престола благословенем

ЕПИСКОП СТАНИСЛАВІВСКИЙ

Всесвятійшим Кирилошанам, Всечестнійшим Деканам, Пречестним Парохам і всему Священству Епархії

Мир в Бозі і Архієрейське благословеніє!

(Конець).

А вжеж і нарід наш заслугує на нашу любов і наше пожертвованіє; очи свої до нас звертає і від нас очікує свого спасенія. Тисячі сердець, тисячі рук до неба піднесених благає нас о поміч. Всі ті, що бідні, пригнетені тугаром праці і життя, одуцнені від всіх, темні, непросвічені, без средств до життя, видять в нас одиїнсьвітку зашити і єдину поміч, видять нас своїх отців і провідників. Вітцівського проводу від нас домагають ся. Їм потреба добрих священників, бо добрий священник для них житєм і спасенієм, а злий для них смертю і заразою. Як же ми мали би, мої дорогі брата, того голосу не почути, і не зрозуміти? Як жеж би ми могли сеї потреби не видіти? Чиж ми мали би дари Божі марнувати, котрі нам Христос вручив для них? Як жеж ми могли би допустити, що хотьби одна душа, за котру Христос умер, не мала дістати з наших рук корму благодати Божої і науки християнської.

Ні! Ми свої обовязки сповнимо! Будемо для того народа пастирями і отцями. І не боїмо ся щоби рух радикальний впрот против нам звернений, котрий в декотрих околицях розширяє ся, нарід від нас відчужив.

В газетах, котрі розкидають по селах радикали, як они себе називають, підносять кожде, ухиблене священника в его праці душпастирській і силують ся вмовити в людей, що священник є ворогом народа. Ми критики або і напасти їх не боїмо ся; бо з обовязку і любви дбаємо о добро народа. І ми би не уважали на ті закиди нечисленних людей, коли би не накладали на нас обовязку пильної осторожности. Ми в праці мусимо стеречи ся навіть того, що на погляд дало би противникови нагоду посуджувати нас о несовістну працю. Ми в роботі радикалів чого иньшого боїмо ся, боїмо ся науки, вже впрот противної науці Христа, науки соціялістів, тих, котрі підкопують родину, власности особистої не узнають, а релігію уважають за справу приватну кожного чоловіка з осібно Тих наук не підносять наші радикали так голосно, але часть їх, солідаризує ся з інтернаціональним соціялізмом, ті науки приймає і на них пише ся, а в праці над народом людей старають ся передовсім від церкви відчужити, щоби їх до своєї науки прихилити. Там проте, де їх акція розвинена, і де зачинає виходити на верх їх блудна нехристиянська наука, там вже мовчати не можемо.

Вільно нам може себе самих не боронити, а в кождім разі противникам ми мусимо з серця відпускати, однак там, де іде о оборону чести священника, порадно буде нераз клевету навіть в дорогі судовій відперти. Але вже нам зовсім невільно мовчати, де догми науки Ісуса Христа нарушені. В околицях проте, де вже розвинена робота радикалів, ми мусимо з обовязку нашого уряду, їх блуди відкривати і збивати, далекі однак від браку любви до людей, котрих хочемо устеречи перед блудом і до Христа потягнути, а не від себе відшхати. Нехай в наших науках кождий порозуміє, що грішників і

тих, що в блуді, цілим серцем любимо, а тільки їх гріхи і блуди маємо в ненависти, бо нема сильнішого орудія на противників, як правдива любов і щира праця для їх добра. І так як противники силують ся людей від нас відірвати, а тим самим від Церкви, так нам треба їх всіми способами до себе пригорнути.

В околицях, де радикали своєї акції ще не розвинули, ми мусимо тим усильніше нарід приготовлювати до зближаючої ся може агітації соціялістичної. Не говорячи проте нічо про радикалів і соціялістів, мусимо в народі утверджувати ті догми науки Ісуса Христа, против котрих воює соціялізм. Мусимо звернути нашу увагу на організацію родини християнської, і на поли економічним виказувати конечність і практичність науки Ісуса Христа. Богатших наклонювати до любви і милосердія взглядом убожших; убожших остерігати перед пожаданем чужого добра; і брати в свої руки провід в праці економічній. Людям помагати в закладаню крамниць християнських, шпихлрив, кас позичкових, ріжних спілок господарських і ремісничих і в всяких ділах економічно пожиточних. Нехай люде зрозуміють, що можуть числити з нашої сторони на всяку поміч, що ми дбаємо о кожде їх добро, а вимагаємо лиш того одного, щоби они були добрими християнами; щоби не ставали рівнодушними або чужими для віри і Церкви. Так поступаючи, можемо бути певні, що цілий нарід за нами піде.

Труднійша може бути праця над інтелігенцією — і для неї ми природними провідниками в житю християнським. — Поміж нею чім раз частійше надibuємо людей, що або впрот признають ся до невіри, або на діло Ісуса Христа задивляють ся оком раціоналістичного індеферентизму, котрий в самій річи є поганьством, а їм видає ся критицизмом. Щоби їх до Церкви Христової притягнути, потреба нам передовсім частої і усильної молитви. Діло навернення чоловіка є ділом благодати Божої, котру треба з неба випросити. Але попри молитву не вільно нам залишити всего того, що самі можемо зробити, щоби «взискати і сласти погибшаго». Мат. 18, 11. Треба нам проте знати все, що они пишуть, щоби збивати їх блуди; треба їх самих знати і в розмовах і в науках часто а основно виказувати догми Христової науки, бо звичайно брак порозуміння тих догм стає ся причиною сумніву а потім відступлення. Треба їх усильно заохочувати до практик християнського життя і до Тайн святих.

Треба вкінці над молодежию, котру нам світ з рук видирає щиро працювати, єї собі приєднувати і безнастанно утверджувати в ній пересвідчення життя християнського.

Тим більше треба нам дбати о як найбільшу солідарність поміж собою. Треба нам всі свої сили скупити в одно; треба бути одного духа, рости в силу, притягаючи до себе найліпші елементи суспільности, і часто і усильно Бога просити, «да низведеть дѣлателей на жатву свою», бо «жатва многа, дѣлателей же мало!» Нехай Бог нам дасть сю найбільшу ласку, яку може дати, щоби в нашій семинари питомці набирали Божого духа, і добрими ставали священниками. То суть мої і Ваші, Преподобні Отці і брата, найгорячіші бажаня. Сполучених в імені Христа спільною молитвою Бог не вислухати не може.

А що до себе хочу і постановляю все зробити, що буде лиш в моїх силах, аби сповнити трудні обовязки. Не буду жалувати ні сил ні здоровля, щоби бути як найліпшим пастирем. Для Вас же, Преподобні Отці, буду старати ся бути завсїгди братом і приятелем. Можете числити, що, о скільки сил стане, знайдете у мене двері отверті і серце щире. Бажаю кожного з осібно як найліпше пізнати і кождому в праці помагати; бажаю знати потреби ваші і родин Ваших, і по можности ними займатися. Бою ся однак, щоби я деколи помимо найліпшої волі в неоднім не ухибив. Вас же, Преподобні Отці і брата о одно прошу, щоби Ви мене перед ділом не судили, щоби Ви довіряли моїй добрій волі, щоби Ви мені завсїгди щиро сказали, що маєте на серци, і передімною нічого не закривали. Мені до проводу потреба знати все, що дїє ся в Епархії.

Так як з довірієм і щиростию до Вас відношу ся і подаю братню руку до спільної праці,

так маю надію, що в Вас Виреподобні Отці, завсїгди знайду довіріє, щирість, поміч і послух, хотій би незнати як в труднім положеню.

В тій надії молю Господа Бога для себе о Духа совіта, щоби я умів завсїгди бути справедливим, щоби я не оглядаючи ся на людей, ніколи ані на волос не відступив від обовязку: «о Духа премудрости и разума», щоби я зумів паству мені від Христа повірену провадити дорогою спасенія! А для Вас, мої Впр. Отці і брата, прошу о щире пожертвованіє для Ісуса Христа, о ревність і любов в праці над народом, о духа карности і послуху, без котрого праця клиру в Епархії не може принести тільки хісна, кільки при солідарній праці і порозуміню принесе. В кінци прошу Вас, Виреподобні Отці, о молитви за мене; нехай споминаніє Владики в молитвах літургічних буде горячою молитвою перед престолом Всевишнього о добро цілої Епархії.

З тою молитвою і в тій надії уділяю Вам, всім Виреподобні Отці і брата, і кождому з осібно пастирського благословенія.

Благодать Господа нашего Ісуса Христа съ духомъ вашимъ, братіє. аминь.

Станиславів в день св. Пророка Ілії 1899.

† Андрей
епископ.

З ПОЛІТИЧНОГО ПОЛЯ.

Гр. Клярі конферує безнастанно з представителями поодиноких сторонництв парламентарних як і з знаменитими мужами політичними з поза парламенту. Замітне однакож, що доси гр. Клярі не чув потреби, зійти ся з представителями триміліонового народа руского в Галичині і на Буковині, все одно, чи они засідають на правици, чи на лівци, чи в краю стоять на чолі політичних товариств.

Рускі послы соймові і державні ради збирають ся у Львові 15-го жовтня на нараду, щоби вислухати справозданіє послів ради державної о теперішній ситуації і порішити, яке становище мають зайняти послы державної ради в виду знесеня рівноправности ческого народу і евентуального язикового закона, який намірило внести правительство в сій сесії парламентарній.

N. W. Tagblatt зрадив на днях тайний намір гр. Кляріго. Намір сей мав би полягати в підготовленю коаліційного кабінету в недалекій будучности. Ми з своєї сторони можемо додати, що донесеніє N. W. Tagblatt-у не взяте з воздуха. Ми вже давнійше замітили, що правиця в цілости готова увійти в справедливий компроміс з уміркованими елементами лівци. Правиця хоче спокою в Австрії і не відказуєсь від справедливої полагоди національного питання. Тільки N. W. Tagblatt маячить ще заєдно о коаліції, котрої ядром була би німецька лівця, та сама, що доси дбала лише о внутрішній розстрії. На таку коаліцію правиця не могла би згодитись. Правиця не скапітулює і марні суть проте всякі залицянки опозиційної праси чи то до Поляків, чи католицьких лудовців.

Очи Европи звернули ся в сій хвили на лудневу Африку, де мабуть вже почав ся кровавий драмат між гордим Альбіоном а републикою Трансвальскою. Президент Трансвалю, Крігер, вислав вже ultimatum до Лондону, сказавши, що громаджєне англійських війск на границях републики він уважає за виповіджене війни. Боєри готові боронити своєї независимости до послідного, подібно як се було в роках 1877 до 1888, коли невинна Англія посягнула рукою за Трансвалем. Боєри обсадили вже границі своєї держави, а Англія стягнула свої війска з Европи в Кайштаді, а війска з Індії в пристани Наталь. На чолі Трансвальських війск стоїть генерал Жуберт. Вожд англійських війск Булер удає ся з Лондону 14-го жовтня до Капштаду. Симпатії Европи стоять по стороні Трансвалю. Буде се вправді нерівна борба, але чи рівночасно не виринуть які клопоти для Англії в Індиях, Китаю або в самій Кайляндії? Про інтервенцію Европи між Англією а Трансвалем годі думати, позаяк Европа уважає війну Англії з Трансвалем яко річ внутрішню(?) Англії. Говорять навіть, що Англія за ціну нейтральности

Сума всіх шкід разом з коштами ліквідації виносить brutto 139.923 зр. 29 кр. з чого відтритивши частъ реасекуровану остає на власний рахунок 69.261 зр. 18 кр.

Фонд резервовий з кінцем вересня с. р. виносить 115.447 зр. 08 кр. і зложений є в цінних паперах.

На жите заключило обезпечене в Товаристві Краківскім через >Дністер< с. р. до кінця вересня 74 осіб на суму 103.500 зр. обезпеченого капіталу, — случася однак еше часто, що члени нашого Товариства подають своє обезпечене житеве до Товариства Краківского через иньших посередників з поминенєм >Дністра< і наших агентів а тільки кажуть поліси свої присилати до Дністра для заплати через >Дністер<.

Звертаємо проте увагу всіх бажаючих заключити обезпечене житеве в Товаристві Краківскім, щоби звертали ся до Дністра або агентів Дністрових і посредством >Дністра< обезпечали своє жите.

Львів дня 19. вересня 1899.

Дирекция.

Телеграми.

Відень, 12. жовтня. Егзекутивний комітет правіці скликаний на суботу пополудни. На будучий тиждень скликано майже всі клуби парламентарні на нараду.

Відень, 12. жовтня. >Waterland< обговорюючи скликане парламенту каже, що мимоволі насуває ся догад, що правительство, скликаючи парламент, має вже гваранцію нормального

функціонована посольської палати. >Politik< пише, що правительство не знає ще, що належить поставити на місце язикових розпоряджень, бо нариси язикового закона доси ще не викінчені. Правительство ограничить ся правдоподобно на заповідженю акції, але більшість повинна упредити з своєї сторони акцію правительства і своєю ініціативою почати дискусію над язиковою справою. Бюджет, як зазначає >Politik< не буде внесенний на першім засіданю парламенту, бо праці над бюджетом ще не покінчені спеціально ті, що відносять ся до заміни нинішньої валюти на коронову. Стрічають они багато трудностей.

Рим, 12. жовтня. Правительство рішило замкнути побори архієпископови з Салерно і переказати їх зарядови убогих. Кару ту наложено на архієпископа будьто би за его вороже становиско в відношеню до льояльно для держави успосіблених крилошан.

— З наукового Товариства ім. Шевченка. Наукова читальня при бібліотечі Товариства отворена що дня від год. 2—6 по полудни і в тім часі може кождий з неї користати. До дому випозичають ся книжки лише за кавцією. — Канцелярия Товариства отворена від год. 9—1 рано і від 3—6 по полудни. В неділі і свята льокаль Товариства зачинений. Адреса: Львів, ул. Чарнецкого ч. 26.

Всілякі
КУПОНИ
і
вильосовані
цінні папери

виплачує без потручення
провізії або коштів

Контора виміни
ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ
Гіпотечного

П. Т.
Маємо честь донести Поважаній Публиці, що з днем 16-го вересня с. р. відкрили ми
при ул. Ягайлонській ч. 12 у Львові

В. ПРИМУС & С. ІГЛИЦКИЙ

Магазин

материй на меблі, килимів, портієр, фіранок, всіляких декорацій комнатних, меблів стилевих, сецесийних і т. д. — як також

ВЛАСНУ РОБІТНЮ ТАПІЦЕРСКУ.

Засмотриши ваш магазин в добірні і наймоднійші товари з перворядних жерел, бажаємо уміркованими цінами і ретельною услугою з'єдвати собі повне довіре і згляди Поважаної Публиці, о що усильно просячи повістаємо — з високим поважанєм

Володислав Примус **Стефан Іглицкий**
бувший довголітний співробітник властитель магазину меблів
фірми як також робітні тапіцерскої
Філіппа Гаазе і Сніів у Львові. в Кракові.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
приймає замовленя і посередничить в закупні:

Сьвітло церковне
впрост з фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кіл. лосо фабрика.

Вино
в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кіл. посилках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко

ВИНО в 5 кіл. барилках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. —

Ивьші товари по умірених цінах. 78—?

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ
Драма з галицкого еміграційного руху в 4. актах.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА
комедия в 3. актах з сільского жита.
Ціна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА
історична трагедія в 5. актах — з другої половини XVI. віку.
Ціна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа
шутка в 5. актах з міского побуту.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР
комедия в I. акті опрацьована після німецкого.
Ціна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно
оповіданє з льотерийних пригод.
Ціна книжки 15 кр.
На поchtову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропігійській книгарні.

Галицкий Банк кредитовий
почавши від 1 лютого 1890 видає

4⁰/₀ АСИГНАТИ КАСОВІ
з 30-дневним виповідженєм,

3¹/₂⁰/₀ АСИГНАТИ КАСОВІ
з 8-дневним виповідженєм,

а всі иньші находячі ся в обігу 4¹/₂⁰/₀ Асигнати касові з 90-дневним виповідженєм будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4⁰/₀ з 30-днев. речинцем виповідженя.

Львів, дня 31 січня 1890.

Дирекция.